

p/ccolo

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

ดีใจที่ได้อยู่ด้วยกันนะ...เจ้าหมา

犬がいた季節

ยูกิ อิบุคิ

เขียน

หนึ่งฤทัย ปราบเปรี้ยว

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ก ั ล ะ

“ฉันไม่ค่อยไปไหนมาไหนนะ แค่โรงเรียน บ้าน โรงเรียน บ้าน
บางครั้งไปร้านหนังสือ ดูหนังสือและซื้อแผ่นเสียง...เดี๋ยวนี้ต้องซื้อดีสก็โนอะ
ทำอะไรซ้ำเดิมแบบนี้”

—ยูกิ อิบุคิ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

สมัยเฮเซของญี่ปุ่นตรงกับปี 1989 ถึง 2019 ช่วงปีเหล่านั้น
ถือได้ว่าทั่วโลกปรับเปลี่ยนจากยุคแอนะล็อกมาเป็นดิจิทัลโดยสมบูรณ์
ผู้คนในช่วงปีนั้นมีความรู้สึกกังวลกันระหว่างความสะดวกรวดเร็วก่อเกิด
จากการพัฒนาเทคโนโลยีกับการรอคอยในวัตถุที่ยังไม่เกิดการพัฒนา

จิตใจที่อยู่ด้วยกันนะ...เจ้าหมา เป็นหนึ่งในนิยายที่ร้านหนังสือ
ทั่วญี่ปุ่นโหวตว่าเป็นหนังสือที่ดีที่สุดในปี 2021 หรือ 2021 Honya
Taisho ซึ่งถือเป็นรางวัลใหญ่แห่งปี เรื่องราวเริ่มต้นจากปลายยุคโชวะที่
เหล่านักเรียนมัธยมปลายกำลังจะเตรียมตัวสอบแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัย
จู่ๆ ก็มีลูกสุนัขสีขาวยืนหลงเข้ามาในโรงเรียน แล้วจากนั้นเรื่องราวของ
ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ก็วนเวียน หมุนวนรอบตัวเจ้าสุนัขนามว่า “โคชิโระ”...
เด็กทั้งหลายที่จากไปยามกลืนซากุระเข้มข้น บ้างกลับมาเยี่ยมเยือน
บ้างกลับมาอยู่ข้างเคียง แต่บางคนก็จากไปตลอดกาล

นิยายเล่มนี้ไม่ใช่นิยายที่จะถูกใจ “ทาสหมา” หรือคนที่รักสัตว์
เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เรื่องราวในนี้เป็นเรื่องความสัมพันธ์ของผู้คน
ที่ไม่ว่ายุคสมัยใด แอนะล็อกหรือดิจิทัล ยุค 80 หรือมิลเลนเนียมส์
พวกเราก็ยังคงต้องก้าวผ่านความสับสน การพรากจาก การมุ่งไป
ข้างหน้า และการเยียวยาหัวใจตัวเอง เหมือนที่ “ครูใหญ่คนแรก” เคย
ตั้งคำถามไว้ให้ทุกคนว่า “ความรับผิดชอบคืออะไร การรับปากชีวิต
หมายความว่าอย่างไร...”

เสียงคลื่นห้อมล้อม

รุ่นจบการศึกษา ปีการศึกษาโชวะที่ 63
เดือนเมษายน ปีโชวะที่ 63 (1988)–เดือนมีนาคม ปีเฮเซที่ 1 (1989)

...

เมื่อไรที่มันสายทางตอบรับเสียงเรียกว่า “ชิโร่” จะมีคนลูบหัว
มันเสมอ บางครั้งเป็นมือใหญ่ และบางครั้งเป็นมือเล็กจ้อย

มันชอบดื่มนมและกินขนมปังจากมือเล็ก ๆ

ทุกวันพอตกเย็น มือเล็ก ๆ จะเอาขนมปังจุ่มนมให้กิน

วันนี้มันกินนอนเล่นเฝ้ารอขนมปังจุ่มนม ระหว่างนั้นรอบด้านกลับ
มืดลงจับพลัน

มันลองเห่าด้วยความกังวล แต่ไม่มีการตอบสนองใด จากนั้น
ร่างมันสายไหวไปมาตลอด รู้ตัวอีกที คราวนี้มันอยู่ท่ามกลางแสง
สว่างจ้า

“ขอโทษนะ ชิโร่ บ้านเราเลี้ยงแกไม่ได้จริงๆ”

กลิ่นแปลกไปจากเดิมและสายลมทำมันตัวสั่น ถึงอย่างนั้น
เสียงคุ้นหูยังช่วยให้ใจขึ้น มันสายทางเหมือนอย่างเคย

“อย่าโกรธกันเลยนะ แกชลาด หาทีปลอดภัยเองได้อยู่แล้ว
ไปอยู่กับคนใจดีละ นะ...เจ้าชิโร่”

ได้ยินเสียงเรียกว่าชิโร่ มันเลยสายทางอีกรอบ คนคนนั้นออกวิ่ง

มันตามไป แล้วก็ได้ยินเสียงพูด

“ชีวๆ อย่าตามมานะ! แกเป็นอิสระแล้ว เอานี้! จันให้! ไปเอามา!”

เขาขว้างลูกบอล มันวิ่งไล่ตามไป เวลาคาบลูกบอลกลับมาได้ทุกคนจะชอบบอกชอบใจเสมอ มันวิ่งไล่สุดพลังและคาบไว้

พอเหลียวกลับมาปรากฏว่าไม่มีใครเลย มันวิ่งวนบริเวณนั้นแต่ไม่ได้กลืนอันคุ้นเคยเช่นกัน

มันเดินดมกลิ่นบนพื้น แล้วก็ได้ยินเสียงดังกระหึ่ม วงสีดำนามากมายกลิ้งผ่านไปแบบพุ่งทะยาน

ตอนที่เสียงเจี๊ยบลง ห่วงสีดำจำนวนมากหยุดเคลื่อนที่ มันออกวังอย่างไม่มีมูลหิมตา ทว่าวิ่งไปถึงไหนก็ไม่ได้กลืนและได้ยินเสียงของคนคนนั้น

ขณะที่มันเหนื่อยล้าจนเดินโผล่ ร่างก็ลอยหรือขึ้นกลางอากาศ

“เฮ้ยๆ อันตรายนะเนี่ย หมาตัวนี้จะเข้าในทางรถไฟเฉยเลย”

“ลูกหมาหรือเปล่านี้ แต่ดูตัวใหญ่เกินลูกหมาไปหน่อยแฮะ”

ผู้หญิงเภาได้คางให้ มีอนันนุ่มจนมันส่ายหางเล็กน้อย

“อ๊ะ ฮาจิโคนี่นา พอดีเลย ปล่อยเข้าไปในนี้ดีกว่า”

“ก็ปลอดภัยดีนะ”

หลังถูกปล่อยลงพื้น มันได้กลิ่นคนจำนวนมาก ท่ามกลางกลิ่นเหล่านั้น ได้กลิ่นคุ้นเคยจางๆ ยิ่งเดินลึกเข้าด้านในกลิ่นยิ่งชัด

“กลิ่นขนมปังนี่นา...”

...

คะแนนวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ใช้ได้เลย ถ้าพยายามวิชาอื่นๆ มากขึ้นอีกนิด มีลุ้นเข้ามหาวิทยาลัยระดับสูงกว่าเดิมได้ ครูที่ปรึกษาบอกอย่างนั้น

เรา “พยายามมากขึ้นอีกนิด” อย่างที่ว่าไม่ได้ ชิโอมิ ยูกะ คิดพลางมองชายกระโปรงเครื่องแบบนักเรียน

ก่อนปิดเทอมฤดูร้อน ยูกะจัดตารางซ่อมเสริมวิชาที่ไม่ถนัด เธอขอยวันหยุดราวสี่สิบวันออกเป็นสี่ช่วง ช่วงละสิบวัน และใส่หัวข้อว่า “ปรับพื้นฐาน” “ทบทวนเนื้อหา” “ฝึกพลิกแพลง” “ทบทวนสรุป” ตารางออกมาเข้าท่าจนตัวเองยังทิ้ง

ทว่าขึ้นชื่อว่าแผนการก็คือแผนการ เธอทำไม่ได้ตามแผนที่วางไว้ สามวันแรกยังทำได้ตามแผน วันที่สี่เธอตื่นสาย แล้ววันนั้นก็ใช้เวลาอย่างเรื่อยเปื่อย วันที่ห้าเธอคิดจะอ่านหนังสือชดเชยให้ทันตามแผน แต่ไม่กระตือรือร้นพอ

เย็นวันที่หกเธอเหม่อกินไอศกรีมอยู่ในครัว จนย่าบอกว่าถ้าไม่อ่านหนังสือละก็ ให้มาช่วยงานที่ร้าน

ครั้นพอไปช่วยงานที่ร้านขนมปังซึ่งเปิดตรงชั้นหนึ่งของบ้าน จากเดิมตั้งใจว่าจะทำแค่วันนั้น กลายเป็นว่าเธอเฝ้าแคชเชียร์ช่วงเย็น แทนയാตลอดปิดเทอมฤดูร้อน แผนการยิ่งล่าช้ากว่ากำหนด มาถึงตอนนี้ปิดเทอมฤดูร้อนสิ้นสุดแล้ว นอกจากการบ้าน เธอทำเสร็จจุล่งเพียงวางแผนการอันสมบูรณ์แบบเท่านั้น

ไม่สิ ไม่ได้เป็นเพราะช่วยงานที่ร้านหรอก

เธอใช้เรื่องช่วยงานเป็นข้ออ้างหนีจากการอ่านหนังสือต่างหาก ทำไม่ถึงหนี...ตอนที่ถามตัวเองเช่นนั้น เสียงครูก็ดังขึ้น

“นี่ ยูกะ ตั้งใจฟังหรือเปล่า”

“ฟังอยู่ค่ะ...ไม่เป็นไรค่ะ หนูไม่หวังสูง แค่มหาวิทยาลัยใกล้บ้าน
สอบเข้าได้แบบไม่ตะเกียกตะกายก็พอ”

“เธอไม่ทะเลาะทะเลาะยานเลยนะ”

ครูที่ปรึกษายื่นผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระดับประเทศแบบ
จำลอง จัดสอบโดยสถาบันกวดวิชาให้

“สรุปว่าไม่เปลี่ยนมหาวิทยาลัยที่ตั้งใจจะเข้านะ ถ้าเปลี่ยนใจ
เมื่อไหร่ มาปรึกษาครูได้ทุกเมื่อ”

ยูจะออกจากห้องพักครูแล้วก็นมองผลสอบ

คะแนนสอบของเธอเป็นลำดับที่เก้าสิบแปดของโรงเรียน เธอ
ไม่มีแก๊ใจดูลำดับของทั้งประเทศ

โรงเรียนมัธยมปลายฮาจิเรียว¹ ตั้งอยู่ที่เมืองยักกะอิจิ จังหวัดมิเอะ
ติดกับสถานีโทมิคะยามะของรถไฟคินเท็ตซึ เชื่อมกัลดตราโรงเรียนเป็น
รูปดาวสองแสงแปดแฉก ชื่อย่อคือ “ฮาจิโค”² เป็นโรงเรียนอันดับต้น ๆ
ของจังหวัดที่มีอัตราสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังได้สูง ในเขตการศึกษา
เดียวกันนี้มีโรงเรียนมัธยมต้นเกือบห้าสิบแห่ง และนักเรียนผลการเรียน
ดีเด่นจากที่เหล่านั้นมารวมตัวกันอยู่ที่นี่จำนวนมาก

และส่วนใหญ่วู้ตัวเอาเมื่อตอนเข้ามาแล้ว ว่าในโลกนี้มีคน
เหนือกว่าเสมอ ท่ามกลางนักเรียนมีผลการเรียนดีมาตลอดเหมือนกัน
ตัวเองไม่ได้เก่งหรือพิเศษอย่างที่เคคิด เรียกได้ว่าพัน ๆ ด้วยซ้ำ

ยูกะพับผลสอบสอดเข้ากระเป๋ากระโปรง

ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัย ยิ่งมหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงและคะแนน
สอบเข้าสูงเท่าไร นักเรียนเก่ง ๆ จากทั่วประเทศยิ่งแห่กันสอบเข้าและ

¹ฮาจิเรียว แปลว่า ดาวแปดแฉก

²ชื่อเรียกแบบย่อ ชื่อโรงเรียนแบบเต็มคือ ฮาจิเรียวโคโค

ฟาดฟันกันให้ได้เข้าเรียน เธอไม่มีทางเป็นผู้ชนะในการแข่งขันดุเดือด
เช่นนั้น ถึงแม้สอบเข้าได้ขึ้นมา เธอต้องรู้สึกสิ้นหวังกับความธรรมดา
ของตัวเองเสียยิ่งกว่าสมัยมัธยมปลายแน่ เพราะฉะนั้นเป็นแบบตอนนี้
แหละดีแล้ว ความล้มเหลวน่ากลัว เธอสิ้นหวังกับความแสนธรรมดา
ของตัวเองมาจนเอียน

เธอจะไม่ยึดตัวให้สูง ขอทิ้งไหล่อย่างผ่องคลาย อยู่ในที่ที่เป็น
ตัวเองดีกว่า

ยูกิรวบรวมประสาทด้วยหนังยางขณะตรงไปยังห้องชมรมศิลปะ

เธอเป็นประธานชมรมศิลปะจนถึงก่อนปิดเทอมฤดูร้อน ตอนนี้
ชมรมกำลังทำป้ายสำหรับงานกีฬาระดับประจำปีกันอยู่ แม้ได้ชื่อว่าชมรม
ศิลปะ แต่ก็แทบไม่มีนักเรียนที่เก่งด้านนี้

นักเรียนโรงเรียนนี้ต้องเข้าชมรมหลังเลิกเรียนทุกคน แต่กิจกรรม
ของชมรมศิลปะจัดว่าเรื่อย ๆ นอกเหนือจากทำป้ายสำหรับงานกีฬาระดับ
งานวัฒนธรรม สมาชิกแค่ผลิตผลงานปีละชิ้นหรือเข้าชมนิทรรศการ
ศิลปะที่เมืองนาโกย่าแล้วสรุปส่งก็พอ แถมยังเขียนแค่สองหน้ากระดาษ
รายงาน สมาชิกชมรมส่วนใหญ่รวมถึงยูกิอยู่กลุ่มหลัง เลิกเรียนก็
กลับบ้านกันทันที เรียกอีกอย่างว่าเป็นชมรมที่แทบไม่ต้องเข้าชมรม

ถึงอย่างนั้นยังมีสมาชิกจำนวนน้อยนิดซึ่งตั้งใจสร้างผลงาน
รวมอยู่ด้วย

นักเรียนเหล่านั้นอยากเข้ามหาวิทยาลัยด้านศิลปะ หรือไม่ก็
ชื่นชอบภาพวาดแบบต่าง ๆ พวกเขามีมุมโปรดของตัวเองในห้องชมรม
และจัดที่นั่งไว้สำหรับวาดภาพ

อาคารไม้ชั้นเดียวที่ตั้งของชมรมต่าง ๆ เคยเป็นอาคารเรียนมา
ก่อน ยูกิหยุดยืนหน้าห้องด้านในสุด

“อ้าวเฮ้ย โคชิโร่”

เสียงซัดก้องดังมา เสียงของอิการากิ ซาโตชิ ครูสอนวิชาศิลปะ และที่ปรึกษาชมรมนี้

ความเป็นคนร่างหนาและไว้หนวดเครา มีบุคลิกและเสียงไพเราะแบบแบริโตน³ จึงชวนให้เข้าใจผิดว่าอิการากิเป็นครูสอนดนตรี แต่นอกจากอาชีพครู เขายังเป็นศิลปินวาดภาพสีน้ำมัน จัดแสดงผลงานที่แกลเลอรีในเมืองสองปีครั้ง

“เล่นเอาตกใจ” ได้ยินเสียงมีชีวิตชีวาของอิการากิ “โคชิโร่ นายตัวเล็กลงเยอะเลย”

“ขอมือ! เฮ้ย ทำเป็นด้วย ไหนหมอบซิ! อ๊ะ หมอบก็เป็นอีก”

“รุ่นพี่โคชิโร่เป็นผู้ชายมากความสามารถ”

เสียงคุคุครั้นเคร่งทำเอายุกะเอียงคอง

โคชิโร่ หรือฮายาเตะ โคชิโร่ เรียนชั้นเดียวกับยุกะ เป็นคนเงิบขี้อายและมุ่งเข้ามหาวิทยาลัยศิลปะที่โตเกียว เวลาอยู่ในห้องชมรมเขาตั้งหน้าตั้งตาวาดภาพเสมอจนดูเข้าถึงยาก ไม่ค่อยเห็นคุคุล้อเล่นกับคนอื่นแบบนี้

ตอนอยู่มัธยมสามเทอมสอง โคชิโร่ย้ายบ้านมาอยู่ใกล้เธอ ใช้สถานีรถไฟใกล้บ้านแห่งเดียวกัน เวลาเดินทางไปกลับโรงเรียน เธอเห็นเขาบ่อยครั้ง ถึงอย่างนั้นเธอเองยังไม่เคยคุยด้วยอย่างสนิทสนม

ยุกะกระแอมเบาๆ แล้วเข้าห้องชมรม

“ทุกคนโหวกโหวกไปหน่อยนะ เสียงดังถึงโถงทางเดินเชียว โดยเฉพาะเสียงอาจารย์นะค่ะ”

³ Baritone โทนเสียงกลางของนักร้องชายในการร้องเพลงประสานเสียง

“ແມ່ ອຍ່າວ່າກັນລີ” ອີກຣາຊີຫົວຣາະເຂີນໆ ກ່ອນຈະກັກມື້ອຣິຍາກ ລູກຊີຍ໌ “ຢູ່ກະລອງມາດູດ້ວຍລີ ຕັກໃຈແນ່”

“ໝູ່ມາຊ່ວຍຫຼ່າຍຢ້າຍຮອກນະະະ...ເອົ້າ ໝາ?”

ພອເຂົ້າໄປຫາອີກຣາຊີ ກໍ່ເຫັນສູນ໌ຊີຂາວບນເກື້ອຂອງຮ່າຍາເສະ ໂຄຊີໂຣ້ ຍັງຕົວເລັກແລະໄມ້ຮູ້ຫຼ່າຍໄມ້ເລະທຣາຍເຕັມໄປໝົດ

“ອະໂຍຢັ່ງໄກະນີ ເຈົ້າໝາຕົວນີ້ ໝາຂອງອາຈານຮຸ້ນຮຸ້ນ”

“ເປ່ລ່າຮອກ ຟູຊີວາຣະຕາມຈັນມາດູ”

“ມາເຖິງຫ້ອງ ຈັນກໍ່ເຈດເຈົ້ານີ້ນັ່ງຈຸ່ມປຶກບນເກື້ອຂອງໂຄຊີໂຣ້ແລ້ວນະ”

ຟູຊີວາຣະ ຫາຄາຊີ ເປັນປະຣາຣນັກເຣີຍນ ແລະຫຼ່າຍນ້ຳທີ່ກຣມການ ນັກເຣີຍນມາສາມສມັຍ ເຂົາໄວ້ຝມຂ້າງນ້ຳຍາວເມື່ອນຟູຊີ ຟູມີຍະ ຈາກ ວງເດອະເຊັກເກອຣ໌ສ⁴ ມີນິສັຍເປີດເຜີຍ ຝລການເຣີຍນດີ ຟູດຸຍກັບທຸກຄນ ແບບສບາຍໆ ເລຍດູໂຄດເດັ່ນມາກໃນໂຮງເຣີຍນນີ້ຊຶ່ງນັກເຣີຍນຂາຍຮຸ້ນໄມ້ຄ່ອຍ ສນິທສນມກັນມາກນັກ

ຟູຊີວາຣະນັ່ງຍອງລງຕຣງນ້ຳເຈົ້າສູນ໌ຊີຂາວແລ້ວລູບຫົວມັນ

“ຢູ່ກະລອງເຣີຍກບ້າງລີ ເວລາເຣີຍກວ່າໂຄຊີໂຣ້ ເຈົ້ານີ້ຈະສ່າຍຫາງລະ”

ເດັກສາວລອງເຣີຍກ “ໂຄຊີໂຣ້” ເຈົ້າສູນ໌ຊີສ່າຍຫາງຟລາງເລີຍມື້ອຮອ ຂນສີຂາວຟູແລະຮຸດກຸ່ແລດູນ່າຣັກ

“ຈຣິງດ້ວຍ ສ່າຍຫາງໄຫຼ່ເລຍ ມັນມາຈາກໄໝລະນີ້”

“ໄມ້ຮູ້ເຢັຍລີ ເນອະ ຫາຄານາຊີ”

ຫາຄານາຊີ ເຣີຍວ ປະຣາຣນຊມຣມຕິລປະຄນໃໝ່ພັກກັບນ້ຳຣັບຄຳຂອງ ຟູຊີວາຣະ ເດັກຮຸ່ນຕາກລມຕຣາຍນີ້ດູສນໃຈປະຣວຕິສາສຕຣິຕິລປະມາກກວ່າ

⁴ チェッカーズ หรือ THE CHECKERS วงร็อคของญี่ปุ่นซึ่งมีสมาชิกชายเจ็ดคน มีผลงานเป็นที่รู้จักในยุค 80 จนถึงช่วงครึ่งแรกของยุค 90

วาดภาพ มักกางหนังสือรวมภาพหรือประวัติศาสตร์ศิลปะในห้องชมรม

“พวกเราทำอะไรไม่ถูก คุณกันว่าปรึกษาอาจารย์ดีกว่า เลยขอให้
อาจารย์มาดู”

“ปรึกษาดันก็เท่านั้น”

อิการาชิอุ้มสุนัขสีขาวและลูบหลังมัน

“ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องหมา ติดต่อนักการภารโรง คุณครูฮาชิแล้ว
ยังไม่มาเสียที”

“ขอโทษที่มาช้าครับ”

ได้ยินเสียงพูดแบบสุขุม แล้วครูฮาชิในชุดปฏิบัติงานสีเทา
ก็โผล่มา เส้นผมของเขาขาวโพลนสวຍ พุดจาและท่าทางนุ่มนวล เขา
สนิทสนมกันดีกับอิการาชิ

“ขอโทษด้วยครับ อาจารย์อิการาชิ ผมเปลี่ยนหลอดไฟนาน
ไปหน่อย”

ครูฮาชิมองสุนัขในอ้อมแขนอิการาชิแล้วหรีต

“นี่หมาที่ว่าหรือครับ น่ารักดี ไหนดูซิ...ตัวผู้หรือครับ ดูเหมือนเป็น
พันธุ์พุดกับดัชชุนดะไรแนวนั้นผสมกัน”

“พันธุ์งั้นหรอ”

“คิดว่าจะครับ นี่เจ้าหนู ไหนอ้าปากซิ”

ครูฮาชิจับปากด้านบน มันยอมอ้าปากโดยดี

“มันอ้าปากอย่างว่าง่าย แสดงว่าได้รับการฝึกมาระดับหนึ่ง
ไม่ใช่ลูกหมาแล้ว อยู่ในช่วงกำลังจะเป็นหมาโต”

“หมาที่บ้านงั้นหรอ หรือว่าหลงมา”

“หรือไม่กี่ถูกทิ้ง” นักการผละมือจากปากสุนัข “ไม่รู้เลอะทราย
เชลอะขนาดนี้ทำอะไรนะ แต่ดูแลมันไว้ก่อนสักระยะน่าจะดี”

“ถ้าฉันต้องตามหาเจ้าของสินะ เขียนประกาศแปะกัน เอาละ”
อิการาชิพยักหน้าแล้วพูดเสียงดัง “ใครก็ได้ทำโปสเตอร์ให้หน่อย บอก
ว่าโรงเรียนฮาจิโคเก็บสุนัขสีขาวขนฟูได้”

หาวา...บรรดาสมาชิกชมรมโอดครวณ

“อะไรกัน พวกเธออยู่ชมรมศิลปะแท้ๆ ซายากะ เธอวาดเลย”

“หนูนะหรือคะ” อาคาอิ ซายากะ สมาชิกชั้นมัธยมสี่ทำหน้าที่
กังวล “ถ้าวาดหมาแบบการ์ตูนยังพอได้ แต่วาดหมาตัวเป็นๆ นี่ไม่ไหว
ค่ะ...”

“พูดอะไรของเธอ หมาตัวเป็นๆ เอาน่า ลองวาดดู”

“โห...” ว่าแล้วเธอก็หันมองนักเรียนชายข้างกัน “ซาซายามะ
อยากเป็นครูสอนศิลปะไม่ใช่เหรอ นายวาดสิ”

“คือ...ก็...” ซาซายามะอึ้งขณะเหลือบมองอิการาชิ “มันยาก
เกินไป หลังจากนั้นเลยเปลี่ยนความตั้งใจ ว่าจะจะเป็นครูสอนภาษา
ญี่ปุ่นแทน”

“เดี๋ยวก่อน” อิการาชิปล่อยสุนัขลงพื้น “ครูสอนภาษาญี่ปุ่นก็ไม่ใช่
ง่ายนะ”

“ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนผมลองไปโรงเรียนกวดวิชาเข้าโรงเรียน
ศิลปะมาแล้ว เจอแต่คนเก่งระเบิดระเบ้อ อย่างกับมีรุ่นพี่โคชิโร่ให้
เกลื่อนแคะครับ”

“โห น่ากลัว” บางคนร้องขึ้นมา ซาซายามะเลยตอบกลับ

“ใช่มั้ยล่ะ ฉันนี่อายุสุดๆ ที่บอกว่าอยากเข้ามหาวิทยาลัยศิลปะ”

“อาจารย์คะ เขียนแค่ข้อความไม่ได้เหรอ”

ยูกะหยิบกระดาษวาดเขียนจากบนชั้น แล้วเขียนคำว่า สุนัขหลง
ตัวใหญ่ด้วยปากกาเมจิก

“ใช้กล้อง ‘อะรุณเดลี’⁵ ถ่ายรูปเจ้าหมามาแปะบนนี้กันค่ะ”

“อะไรกัน เขียนแบบขอไปทีอย่างนั้น” อิการาชิถอนหายใจเฮือกใหญ่ กุมหน้าผากกลุ้มใจ

“อย่างน้อยเขียนให้มันดีไซ์หน่อย ฉันขออย่าว่าที่นั่นคือชมรมศิลปะยูเกะ เธอเป็นอดีตประธานชมรมนะ”

“คาดหวังกับประธานชมรมที่เป็นเพราะจับฉลากมา จะดีหรือคะ...”

“อาจารย์ครับ” สมาชิกชายชั้นมัธยมสี่สวมแว่นซึ่งไม่ค่อยเห็นหน้าค่าตาพูดขึ้น

“ถ้าอดีตประธานชมรมยูเกะเขียนโปสเตอร์ โรงเรียนจะเสียหายเอานะครับ เรื่องทำป้ายอะไรพวกนี้ ให้เธอจัดการไม่ได้เลยครับ”

“จ้ะนายเขียนเองสิ เดิมทีวิชาเลือกฉันเรียนดนตรีอยู่แล้วด้วย”

“ได้นะได้ครับ” สมาชิกชั้นมัธยมสี่เหลือบมองมาพลางพูด “ผมถนัดเขียนอักษรอยู่หรอก แต่มันกินเวลา ถ้ามีเวลาว่างเขียนโปสเตอร์สุนัขหลง สู้ท่องจำคำศัพท์เพิ่มยังดีกว่า”

อิการาชิถอนหายใจอีกครั้ง ตามด้วยส่ายหน้า

“เออละ ใครก็ได้ทำโปสเตอร์ว่า ‘มีสุนัขหลงมา’ ให้ที”

เสียงกระซิบกระซาบของใครไม่รู้ลอยมา

“อาจารย์วาดเองไม่เร็วกว่าหรือ”

“ลงตัวเลยละ!”

“ฉันไม่อยากจะคุยกับพวกเธอละ โคชิโร่ โคชิโร่อยู่ไหน”

เจ้าสุนัขสายหางอยู่แถวเท้าของครู

⁵ กล้องฟิล์มใช้แล้วทิ้งของยี่ห้อฟูจิ (รุ่น Simple Ace) มีฟิล์มในตัว

“ไม่ใช่แก โคชิโร่คนนะ เมื่อวานก็ไม่เห็นเข้าเรียน เกิดอะไรขึ้น”

“ตาของหมอนั่นอาการร้อ...เอ้ย” พูจิوارهเสยผมหน้าอย่างลนๆ
“เห็นว่าอาการไม่สู้ดี เลยคอยเฝ้าที่โรงพยาบาลนะครับ”

“ไม่รู้มาก่อนเลย” อิการาชิมิสีหน้าหมอง น้ำเสียงหม่น

จากที่สายหาง จู่ๆเจ้าสุนัขก็เงยหน้ามองโดยรอบอย่างตื่นๆแล้ว
หมอบคู้ ท่าทางเหมือนหวาดหวั่นบางอย่าง

ยุคะอุ่มมันขึ้นมา เจ้าสุนัขเบียดร่างเข้าหา เธอเลยลูบหลังมัน
เบาๆ ฝ่ามือรู้สึกถึงแรงสั่นรางๆ มันคงตัวสั่นเทา

“น่าสงสาร” คุระฮาชิลูบหัวสุนัข “เจ้านี่มันตื่นตระหนก ต้องรีบ
คืนให้เจ้าของ”

อิการาชิตอนหายใจอีกครั้งแล้วเกาศีรษะแกรก

“ช่วยไม่ได้แฮะ ฉันใช้เครื่องเวิร์ดโปรเซสเซอร์^๖ พิมพ์ประกาศเอง
แล้วกัน”

“อาจารย์ไม่ว่าดเอาหรือหอกหรือคะ” เสียงนักเรียนหญิงพูดขึ้น

“เรื่องเยอะกันจัง ฉันเพิ่งซื้อเครื่องมาสดัปดาห์ก่อน ขอใช้หน่อยสิ”

พอส่งให้หาที่อยู่ให้เจ้าสุนัขแล้ว อิการาชิก็กออกจากห้องชมรมไป

ชมรมศิลปะรับเจ้าสุนัขสีขาวซึ่งสายหางยามถูกเรียกว่าโคชิโร่
ไว้ดูแล โดยวางกรงไว้มุมหนึ่งของห้องชมรม

ในช่วงหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น บรรดาสมาชิกชมรมกระจายกัน
ออกไปแปะโปสเตอร์แจ้งว่ามีสุนัขหลงมาตามอาคารสถานที่ใกล้เคียงบ้าง

^๖ Word Processor เครื่องพิมพ์งานด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นที่นิยมก่อนเปลี่ยนมาเป็น
คอมพิวเตอร์อย่างในปัจจุบัน

ร้านค้าบ้าง ทว่าเจ้าของก็ไม่โผล่มา

ในวันจันทร์ซึ่งเช้าวันที่สิบ ครูใหญ่สั่งให้เลิกรับดูแลสุนัข และหาคนรับฝากจนกว่าจะเจอตัวเจ้าของ คราวนี้เลยต้องประกาศหาคนรับดูแล แต่ก็ไม่มีใครเสนอตัว

ช่วงปลายเดือนกันยายน หลังเลิกเรียน ยูกะลงรถไฟกินที่ตีสี่สายนาโกย่าที่สถานียกกะอิจิ แล้วเปลี่ยนมาขึ้นสาย “ยูโนะยามะ” เพื่อกลับบ้าน

เมืองยกกะอิจินพื้นที่กว้างในแนวตะวันออกถึงตะวันตก ฝั่งตะวันออกติดกับอ่าวอิเสะ และทอดตัวจนถึงตีนเขาของทิวเขาสุทซูกะทางฝั่งตะวันตก บริเวณเลียบชายฝั่งรุ่งเรืองในฐานะย่านที่พักแห่งเส้นทางโทโคได⁷ มาตั้งแต่สมัยโบราณ

ช่วงปีโชวะที่ 30 มีการชักชวนให้ตั้งโรงกลั่นน้ำมันแห่งแรกของญี่ปุ่นขึ้นติดทะเล นั่นเป็นจุดเริ่มให้โรงกลั่นน้ำมันแห่งที่สองแห่งที่สามสร้างตามกันมาบนที่ดินที่เกิดจากการถมทะเล ในช่วงที่การเติบโตรวดเร็ว เกิดปัญหามลพิษทางอากาศตามมา แต่หลังจากเดินหน้าแก้ไขนานกว่ายี่สิบปี ในปีโชวะที่ 63 นี้ อากาศกลับมาสะอาดแล้ว

รถไฟสายยูโนะยามะกำลังมุ่งสู่พื้นที่ฝั่งตะวันตก เทียบกับฝั่งเมืองทางตะวันออก ฟากนี้ดูเงียบสงบ มีทุ่งนาป่าเขาแผ่กว้าง สถานีปลายทาง “ยูโนะยามะออนเซ็น” ตั้งอยู่ตรงตีนเขาโกะไซโอะดาเกะ พื้นที่เนินเตี้ยแวดล้อมด้วยธรรมชาติสมบูรณ์ถูกพัฒนาเป็นแหล่งที่พักอาศัยสำหรับผู้คนที่เดินทางไปทำงานยังเมืองนาโกย่า

ยูกะลงรถไฟที่สถานีทาคาชิโนะ แล้วเดินทอดน่องท่ามกลาง

⁷ เส้นทางในยุคเอโดะ เชื่อมระหว่างเอโดะ (โตเกียว) และเกียวโตทางฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ระหว่างทางมีที่พักหัวสับสามแห่ง

รวงข้าวที่กลายเป็นสีทอง

ปูเริ่มกิจการ “ร้านขนมปังชิโอมิ” ในแถบพื้นที่ทุ่งนาซึ่งแผ่กว้าง
เลียบทางด่วนบริเวณตีนเขาอิชิโนบุคิ

คงเพราะเหตุนี้ รถราจึงแล่นผ่านน้อยแม้นถนนเส้นตรงยาวหน้า
ร้านจะมีสภาพดี ฝั่งตะวันออกของถนนเส้นนี้คือโรงเรียนมัธยมต้น
ฝั่งตะวันตกก็มีทางด่วนยกระดับ ลอดใต้ทางนั้นไปจะเจอแหล่งพักอาศัย
ขนาดใหญ่กินบริเวณกว้าง

พอลับถึงบ้าน เสียงย่ำก็ดังมาจากในร้าน

“ยูกะกลับมาแล้วเหรอ”

ย่าสวมผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาลอ่อนทับเสื้อสีขาว โผล่หน้าจากประตู
เชื่อมระหว่างครัวทำขนมปังและบ้าน

“กลับช้านะ”

“ขอโทษค่ะ หนูขึ้นรถไฟช้าไปขบวนหนึ่ง”

“รีบกลับหน่อยสิ ไม่มีกิจกรรมชมรมให้ทำแล้วไม่ใช่เหรอ”

ไม่มีกิจกรรมชมรมเพื่อให้อ่านหนังสือต่างหาก ทว่าหลังเริ่ม
ช่วยงานที่ร้านช่วงเย็นระหว่างปิดเทอมฤดูร้อน เธอยังทำต่อเรื่อยมา
เพราะหาพนักงานพาร์ทไทม์เพิ่มไม่ได้สักที

“เดี๋ยวหนูเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปรับช่วงต่อค่ะ ย่าพักได้เลย”

เธอเปลี่ยนมาสวมชุดฟอรม์ของร้านในห้องส่วนตัวบนชั้นสาม
ถือกระดาษวาดเขียนและปากกาลงมาชั้นหนึ่ง

เธอชะเง้อดูในครัวทำขนมปังซึ่งอยู่ถัดจากบันได เห็นพอนั่งหลัง
อ่านหนังสือพิมพ์กีฬา

ปูและพ่อทำขนมปังกันตั้งแต่ก่อนฟ้าสาง ช่วงเย็นแบบนี้พวกเขา
เลิกงานแล้ว ย่าเองก็ตื่นเข้ามาช่วยงานสองพ่อลูก ตกเย็นจึงเหนื่อยล้า

และอารมณ์ไม่ดีเสมอ

ตอนเข้ามาหน้าร้าน ไอบะ ชิซูกะ พนักงานพาร์ตไทม์กำลังส่งลูกค้ากลับ

“ขอโทษนะคะ คุณชิซูกะ ปลอ่ยให้คุณทำคนเดียวเลย”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” ชิซูกะพูดพลางขยับแว่นตากอบเงินซึ่งเลื่อนลง “ว่าแต่ยูกะต้องเตรียมสอบ ลำบากเหมือนกันนะ”

“ถ้าหาคนได้เร็วก็ดีหรอกค่ะ ยังดินะมีคุณชิซูกะ”

ชิซูกะอยู่ย่านพักอาศัยใกล้เคียง เธออยากถึงบ้านตอนสี่โมงเย็น เพราะลูกวัยมัธยมต้นกลับมา ที่ผ่านมาจึงเลิกงานบ่ายสาม แต่คนทำงานไม่พอเอาเสียเลย ตั้งแต่เดือนนี้เธอเลยทำงานถึงห้าโมงเย็นให้สัปดาห์ละสามวัน

“ฉันเอาใจช่วยนะ เอ้า นังสิ”

ชิซูกะวางแก้วอีตองโต๊ะข้างแคชเชียร์

เธอใจดีกับยูกะเสมอ เพราะปีนี้ลูกชายจะสอบเข้ามัธยมปลายที่โรงเรียนฮาจิเรียวเหมือนกัน ถ้าอยู่กับย่า ย่าจะไม่อนุญาต แต่เวลาทำงานกับชิซูกะ เธอให้ยูกะอ่านหนังสือเตรียมสอบได้ตอนไม่มีลูกค้าเข้าร้าน

“ขอบคุณค่ะ แต่วันนี้ขอหนูทำไปสเตอร์ได้มั๊ยคะ ตามหาคนรับเลี้ยงสุนัขนะคะ...จริงสิ บ้านคุณชิซูกะสนใจจะเลี้ยงสุนัขมั๊ยคะ”

“ลูกชายทำท่าอยากเลี้ยงอยู่หรอกค่ะ แต่สามไม้ถูกโรคกับสัตว์เลี้ยง”

“งั้นหรือคะ บ้านนี้ยากก็เป็นค่ะ บอกว่าเลี้ยงสัตว์ในร้านขายของกินได้ยังไง”

“อาจติดเรื่องขนหรือกลิ่นก็เป็นได้”

ในร้านเปิดวิทยุคลอ เสียงร้องมีพลังของผู้หญิงดังมา เพลง
ฮาร์ตแอนด์โซล (Heart and Soul) ของฮามาตะ มาริ^๘ นั่นเอง

คำว่า “โซล (Soul)” ในภาษาอังกฤษแปลว่า “จิตวิญญาณ”
สะกดด้วยอักษรคาตากานะเหมือนคำว่า “โซล (Soul)” ชื่อเมืองหลวง
ของเกาหลีใต้ เพลงนี้เป็นเพลงประจำการถ่ายทอดสดกีฬาโอลิมปิกที่
กรุงโซลทางช่องเอ็นเอชเคตั้งแต่วันที่ 17 เป็นต้นมา

เด็กสาวฟังเสียงบรรยายการแข่งขันบ้ำได้น้ำพลางใช้ปากกาเขียน
ข้อความตามหาคนรับเลี้ยงสุนัข ตัวโตๆ

เธอมองดูครุ่นหนึ่ง แล้วลองวาดภาพสุนัขด้วยดินสอ

ทั้งที่วาดอย่างตั้งใจ กลับออกมาเป็นตัวที่มองไม่ออกกว่าคือสุนัข
สุนัขจิ้งจอก หรือแมว

ตอนที่ถอนหายใจ เด็กสาวได้ยินเสียงเหมือนเสียงร้องแว่วมา
แต่ไกล

“คุณชิซุโกะ ตัวอะไรร้องหรือคะ”

ชิซุโกะหรีเสียงวิทยุป้อนหูฟัง

“ฉันไม่ได้ยินเสียงอะไรนะ”

“หรือว่าลิ่งลงจากภูเขาไปอีก”

พอสภาวะเศรษฐกิจคืออย่างที่ไม่เคยปรากฏ มีการสร้างสนาม
กอล์ฟมากมายตรงตีนเขาของทิวเขาสุซูกะ คงเพราะเหตุนี้ พักหลัง
บรรดาลิงจิ้งพากันลงมาจากถ้ำนี้เมื่อถูกเบียดเบียนพื้นที่ภูเขา

เสียงเฮสนั่นดังจากวิทยุ เธอได้ยินเสียงบางอย่างภายใต้เสียงเฮ
อีก

^๘ Mari Hamada (ปี 1962 - ปัจจุบัน) นักร้องและนักแต่งเพลงหญิงแนวป๊อปรีด ฮาร์ดร็อค เซฟวี-
เมทัล เจ้าของเพลงฮิตมากมาย

คล้ายเสียงเด็กร้องไห้เหมือนกัน ยูกะเปิดหน้าต่าง
รวงข้าวไหวไปมาภายใต้ท้องฟ้าสีแดงอมเหลืองยามเย็น ถัด
ออกไปบนถนน ะไรบางอย่างขนาดเล็กคู่ตัวอยู่
“อ๊ะ คุณชิซูกะ นั่นเด็กหรือเปล่าคะ”
“เด็กเหรือ” เธอทวนถามแล้วดันแว่นตาขึ้น “อ๊ะ ดูเหมือนใช่
เอ๊ะ เป็นอะไรไปนะ ร้องไห้เหรือ”
“หนูไปดูหน่อยนะคะ”
ยูกะออกจากร้านแล้ววิ่งไปหา เด็กนั่งก้มหน้าซุกเข่าอยู่บนถนน
จักรยานล้มอยู่ข้างกัน
“เกิดอะไรขึ้นหนูน้อย ปั่นจักรยานล้มเหรือ”
เด็กชายตัวน้อยวัยราวอนุบาลหรือประถมหนึ่งปาดน้ำตา ยูกะ
คุกเข่าแล้วสบตาเด็กชาย
“ไหวมัย เจ็บละสิ”
เด็กชายหยุดมือปาดน้ำตาพลงจ้องหน้ายูกะเขม็ง สีหน้าไม่ไว้
วางใจทำให้เด็กสาวรีบชี้ร้านด้านหลัง
“พี่เป็นลูกสาวร้านขนมปังตรงโน้นแน่ะ มาสิ พี่จะทำแผลให้
บ้านเธออยู่ไหนเหรือ”
“มะ...ไม่เป็นไร”
เด็กชายส่ายหน้า แต่พอจะลุกยืนก็ลุกไม่ไหว
ยูกะหันหลังนั่งลงและชี้แผ่นหลังตัวเอง
“มา พี่แบกเธอขึ้นหลังเอง...”
พอเธอเหลียวหลังถามว่า “ดีมัย” แล้วยิ้มให้ เด็กชายกลับ
ลุกยืน
เด็กชายออกเดิน เธอเลยเดินเคียงไป และยื่นมือให้เมื่อเขา

เงยหน้ามามอง มือเล็กๆ จับตอบไว้มั่น

กลัวสินะ...พอรู้แล้ว เธอก็บีบมือตอบแน่น

ตอนเข้าร้านมา ชิซูกะกำลังต้อนรับลูกค้า แต่เตรียมกล่อง
ปฐมพยาบาลไว้ข้างแคชเชียร์ ยูกะให้เด็กชายนั่งเก้าอี้ถัดจากแคชเชียร์
แล้วมาซื้อแผ่นที่หัวเขา

ตอนเธอจะลูบหยาบปลาสเตอร์ปิดแผลก็สบตาเข้ากับเด็กชาย

“เธอไหวมั๊ย”

เด็กชายมองจ้องมา ก่อนจะหันไปด้านข้าง คราวนี้มองไปยัง
กระดานวาดเขียนบนโต๊ะ

“นี่...หมาเหรอส”

ยูกะหยิบปลาสเตอร์พลาสมองไปสเตอร์ด้วยอีกคน

“ดีใจจัง มองออกว่าเป็นหมาด้วยเหรอส”

“หมา?”

“ที่โรงเรียนที่มีหมาน่ารักด้วยละ เธออยากเอาไปเลี้ยงไว้ที่บ้าน
มั๊ย...”

เด็กชายปิดหน้าและเริ่มร้องไห้อีก

“เป็นอะไรไป เจ็บแผลเหรอส”

“ไม่เจ็บ...ครับ”

เด็กชายร้องไห้จนไหลล้น

“รู้สึกว่าร้าวเหรอส หรือว่ากลัว ไม่เป็นไรนะ พี่จะรีบติดต่อทาง
บ้านให้ ก็นحنมั้งมั๊ย ชอบคุกกี้หรือเปล่า”

ประตูด้านในร้านเปิด ย่าเดินเข้ามา

“ทำเด็กตัวแค่นี้ร้องไห้ได้ยังไง ยูกะ”

“หนูไปล่านะคะ...”

“เออาละ ฉันรู้เรื่องจากชิซุโกะแล้ว ไปกินข้าวข้างในเถอะ
น่าสงสาร ต้องรีบทำแผล”

ย่าถอนหายใจพลางปิดพลาสติกเตอร์บนเช่า

“บ้านเด็กอยู่ที่ไหน ถ้ามเบอร์โทร.หรือยัง”

“อ๊ะ ยังเลยคะ...”

ย่าถอนหายใจอีกครั้ง

“เรียนเก่ง แต่เรื่องพวกนี้หัวไม่ไฉนเลย ยูกะนะ”

ยูกะยัดพลาสติกซึ่งเตรียมจะปิดแผลใส่กระเป๋าแล้วออกมา
ด้านนอก

เธอจูงจักรยานของเด็กน้อยมาอยู่ที่จอดของร้านพลางเงยหน้า
มองท้องฟ้ายามเย็น

เธออาจเชื่อซ้ำจริงนั่นแหละ แต่ไม่ได้เรียนเก่งขนาดที่ย่าพูด
หрок...

พอขึ้นมายังครัวบนชั้นสอง พ่อแม่และปู่กำลังกินมื้อเย็นกัน

“เหนื่อยแยะเลยลูก” ว่าแล้วแม่ก็ลูกขึ้นอุ้มซุปีมิโสะให้

“ชิซุโกะโทร.สายในมาบอกว่ามีเด็กบาดเจ็บหрок”

“ดูเหมือนขี่จักรยานล้มล่ะคะ ย่ากำลังถามเบอร์โทร.”

พ่อซดซุปีมิโสะแล้วเรียก “โทชิโกะ ปล่อยแม่จัดการคนเดียวนะ
ไม่รู้เป็นยังไง เดี่ยวคุณไปดูหน่อยนะ”

“เตรียมอาหารให้ลูกแล้วจะไปคะ”

“ไม่เป็นไร หนูทำเองคะ หรือหนูลงไปอีกกรอบดีมัย”

“ไม่ต้องหрок ยูกะนั่งเถอะ”

แม่ใช้ผ้าเช็ดมือแล้วเริ่มเตรียมของกินสำหรับหนึ่งที

สมัยก่อนกิจการร้านขนมปังแค่พออยู่ได้ โดยขายให้นักเรียน

มัธยมต้น มัธยมปลาย และลูกค้าประจำละแวกนี้ จนเมื่อสิบห้าปีก่อน พ่อเป็นคนเสนอให้นำเตาอบแบบก้ออิฐมาใช้ และหันมาทำบาเกตต์ ขนมปังแถว ขนมปังสอดไส้อาหารคาว และจัดมุมนั่งกินในร้าน จนครอบครัวในย่านพักอาศัยพากันแวะเวียนมาด้วย

สามปีที่แล้วพี่ชายของยูเกะที่โตกว่าหกปีเข้าช่วยกิจการครอบครัวอีกคน ดูผลงานขายและขั้บรตส่งของ เพราะร้านหันมารับทำขนมและขนมปังด้วยเตาอบแบบก้ออิฐส่งร้านอาหารในตัวเมืองด้วย กิจการเลยขยายขึ้นเรื่อย ๆ

ทั้งอย่างนั้น แม่กลับยังจัดการบัญชีของร้านและงานบ้านคนเดียว เวลาที่เหลือก็ต้องดูแลลูกค้าจนไม่ได้พัก

แม่วางซูบมิโสะและข้าวลงบนโต๊ะ

“ยูเกะ ผลสอบสนามจำลองก่อนหน้านี้เป็นยังไงบ้าง ยังไม่ให้แม่ดูเลยนะ”

“ไม่ค่อยดีค่ะ”

“ไม่ดีก็ต้องให้ดู”

“ใช่” ปุซตซูบมิโสะเสียงดัง “ไม่ใช่ว่าสอบฟรีด้วย พ่อแม่เป็นคนจ่ายเงิน เาผลสอบให้ดูซะก่อนกินข้าว”

เด็กสาวจำใจขึ้นไปเอาผลสอบจากชั้นสามมาให้แม่ดู แม่ส่ายหน้าอย่างเสียใจ

“ยูเกะ ผลสอบแย่ลงเรื่อย ๆ เลย ตอนอยู่มอส์ลำดับในโรงเรียนสูงกว่านี้แท้ ๆ เพราะมัว...”

แต่ช่วยงานร้าน...เธอเดาคำพูดแม่ได้ เลยทำเป็นพูดเสียงดัง

“ธรรมชาติแหละค่ะ ทุกคนพยายามมากกว่าตอนมอส์นี่นา”

“ยูเกะเองก็พยายามด้วยสิ เพราะมัว...”

พอวางตะเกียบบนโต๊ะหลังจากกินข้าวเรียบร้อยแล้ว

“โทชิโกะ อย่าบ่นนักเลย พยายามเอาใหม่ก็ได้”

“นั่นสิ เรียนเก่งไปไม่ได้ช่วยให้แบ่งโดขึ้นฟุสึกันน้อย นี่ เขาคุยเรื่องเทคนิคเตะซาฟีเสื้อได้น้ำ⁹ กันอยู่นะ”

ปูเร่งเสียงโทรทัศน์ สุซูกิ ไฉจิ นักว่ายน้ำผู้คว้าเหรียญทองจากท่ากระเชียงมาได้กำลังเล่าถึงเทคนิคเตะซาฟีเสื้อได้น้ำ

พอเองก็ดื่มชาพลางหันไปดูโทรทัศน์

“คุณคะ” น้ำเสียงแผ่วเบาถาม “ยูกะเป็นนักเรียนเตรียมสอบนะ ปลอ่ยให้ลูกได้ทุ่มสมาธิอ่านหนังสือมากกว่านี้สิ”

“ฉันก็อยากอยู่หอ ขอโทษที แต่มาทำงานกันก็คนก็ลาออก เพราะเข้ากับแม่ไม่ได้ ทั้งที่แม่ทำงานกับชิซูกิเข้าชาติแท้ๆ”

“จะรีบร้อนทำไม ครอบครัวช่วยทำงานนะไม่ต้องเสียเงินนะ”

ใช้อย่างนั้นจริงหรือ ยูกะได้แต่คิดขณะตักอาหารเข้าปาก

ปูให้เงินเดือนพี่ เพราะเงินเดือนนั้นพี่เลยย้ายออกจากบ้านนี้ไปเช่าห้องอยู่ ทำงานโดยขับรถคันเทไปโน่นนี่ ตัวเธอไม่ได้คำจ้าง แม่หรือย่าเองคงเช่นกัน ที่ลูกชายคนโตอย่างพี่กลับได้อยู่คนเดียว

พี่ชายเดินเข้าครัวมาพร้อมพูดทักทายง่ายๆ แบบผู้ชาย พร้อมกับปูเองก็ตอบรับกลับแบบเดียวกัน

“แม่เคลียร์นี้ให้หน่อยครับ”

เขายื่นใบเรียกเก็บเงินให้แม่ แล้วดูผลสอบบนโต๊ะกินข้าว

“หือ นี่ผลสอบของยูกะเหรอ อะไรเนี่ย ลำดับที่เก้าสิบแปดของ

⁹ Dolphin kick การเคลื่อนไหวได้น้ำด้วยการเตะขาในท่าผีเสื้อ ในช่วงถีบตัวออกจากผนังเพื่อออกสตาร์ทและกลับตัว

โรงเรียน แล้วกัน อันดับหนึ่งชั้นมัธยมต้นอย่างเธอ พอไปอยู่ฮาจิโค ก็เป็นเด็กพึ่ๆ หรอกหรอ”

“ทำยังไงได้” แม่เอกรับแทน แล้ววางชาตรงหน้าลูกชาย “เด็กมาจากสารพัดที่ ที่หนึ่งจากห้าสิบโรงเรียนมารวมกัน ต้องมีสักคนได้ที่ห้าสิบนั้นแหละ”

ทว่าเธอหลุดจากอันดับห้าสิบนั้นด้วย ตอนที่ยูกะกัดฟันกรอด พี่ชายก็หัวเราะ

“อย่าเช่นเขียวเคี้ยวฟันน่ายูกะ แคนี้ก็เอาละ เด็กสาวคงแก่เรียนไม่เห็นน่ารักเลย ผู้ชายไม่ชอบผู้หญิงเก่งกว่าตัวเองหรอ”

ไม่เห็นอยากได้ผู้ชายแบบนั้น เธอยิ่งกัดฟัน

“พอได้แล้วฮามุ พุดจาแบบนั้นได้ยังไง” แม่ดู่ด้วยสายตา

“อย่างว่าแหละ โทชิโกะฉลาดนี่นา” ปุซดชาเสียงดัง “บ้านเราคนจัดการเรื่องเงินทองอย่างโทชิโกะฉลาดที่สุด พวกเราเป็นแค่พลทหารเป็นมดงาน”

“อย่าพุดแบบนั้นสิครับ”

พอหยิบรีโมตตรงหน้าปุมาเร่งเสียง

หลังจากจบจากโรงเรียนพาณิชย แม่ทำงานแผนกบัญชีในร้านขายอุปกรณ์และวัตถุดิบทำขนม ขณะเดียวกันก็เข้าโรงเรียนบัญชีจนได้วุฒิปริญญาตรีชั้นสูง ได้ยินว่าแม่เป็นคนจัดการเรื่องเงินทุนเพื่อทำเตาอบแบบก่อกอฐที่พ่ออยากได้ และออกไอดีให้จัดมุมกินอาหารในร้าน

ขาดแม่เสียคน ร้านก็เติบโตมาไม่ได้ถึงขั้นนี้

ทั้งอย่างนั้นปู่ย่ากลับพุดจาไม่เกรงใจแม่ และเดี๋ยวนี้พี่ชายยังร่วมวงอีกคน

ยูกะรีบกินข้าวให้เสร็จๆ แล้วลุกขึ้น

“หนูจะไปรับช่วงต่อย่า แม่พักเถอะละ แล้วหนูก็จะเฝ้าร้าน ช่วงค่ำเองด้วย”

“ไม่ต้องหรอญกะ ลูกไปอ่านหนังสือเถอะ”

“หนูจะท่องศัพท์ระหว่างเฝ้าร้านละ”

ปู่พยักหน้าหงึก ๆ

“ใช่แล้ว ญะ อ่านหนังสือที่ไหนก็ได้ ไม่ใช่จะต้องนั่งโต๊ะอ่าน หนังสืออย่างเดียว โทชิโกะ ขอซาหนอย”

แม่ลูกจากเก้าอี้ปึงปึง ญะลุกตามเหมือนรับลูก ตามด้วยฉวย รีโมตตรงหน้าปูมาปิดโทรทัศน์ซึ่งเปิดเสียงดัง

ปู่ตกใจ แววดาถึงได้คู้ย ๆ ญะค่อยรู้สึกปลอดภัยขึ้นหน่อย

คุณแม่วัยสาวมารับเด็กชายที่ร้องไห้บนถนนหน้าร้านกลับไป เห็นว่าเด็กชายอยู่ย่านพักอาศัยใกล้เคียง กำลังกลับบ้านหลังจากออกไปเที่ยวเล่นแถวภูเขาทะเลแวกนี้ตามลำพัง

พอชิโกะกลับ ญะก็เฝ้าร้านและทำโปสเตอร์ต่อ

เสียงรายงานเวลาสองทุ่มดังจากวิทยุ ใกล้ได้เวลาปิดร้าน ญะระบายสีภาพวาดสุนัขเสริมก็เปิดหน้าต่างร้านทุกบาน

สายลมเย็นสบายยามค่ำคืนพัดผ่านรวงข้าวเข้ามา เสียงกบร้องระงมในฤดูร้อนหายไปแล้ว กลายเป็นเสียงจิ้งหรีดร้องแทน

หลังจากฤดูฝนทั้งหมดแล้ว เธอก็มองออกไปด้านนอก เห็นแสงไฟจักรยานไกลออกไปบนถนนที่ทอดตรงมา เธอปิดหน้าต่างและเดินไปตรงขึ้นวางขนมปังลดราคา

เด็กสาวหยิบขนมปังครีมฮอว์นได้ซ็อกโกแลตที่ปู่ภูมิใจกับแซนวิชสอดไส้ไก่เทรียกิใส่ถุงของร้าน จากนั้นกวาดมองทั่วชั้น

ขณะจะหยิบคุกกี้รูปดอกไม้ว่าดหน้าด้วยน้ำตาลไอซิ่งสีชมพูก็ชะงักมือตอนที่เปลี่ยนใจมาหยิบคุกกี้รูปสุนัขใส่ถุง ประตูร้านก็เปิดออก

ยูกะยัดถุงกระดาษใส่ใต้โต๊ะแคชเชียร์แล้วทักทาย “เชิญคะ”

โคชิโร่เข้าร้านมาพร้อมกระเป๋าทรงบอสตัน¹⁰ ใบใหญ่คาดไหล่

ทุกวันพฤหัสบดีเวลานี้จะมีลูกค้ารายเดิมมาเสมอ ฮายาเสะโคชิโร่ จากชมรมศิลปะ เจ้าของชื่อที่กลายมาเป็นชื่อเจ้าโคชิโร้นั่นเอง

เขาจะก้มศีรษะนิดหน่อยเวลาเธอทักทาย และหยิบขนมปังแกลวลดราคาสามสิบเปอร์เซ็นต์มาวางตรงแคชเชียร์ด้วยสีหน้านิ่ง คิดเงินเสร็จก็ก้าวฉับ ๆ จากไปเสมอ

โคชิโร่หยิบขนมปังแกลวมาตรงแคชเชียร์ ยูกะยื่นมือหาถุงขนมที่เก็บไว้แล้วเอ่ยปาก

“เอ่อ โคชิโร่”

ดวงตาของเด็กหนุ่มฉายแววสงสัยขณะถือกระเป๋าตังค์ในมือเมื่อเห็นว่าเขามองโปสเตอร์ซึ่งยังไม่เสร็จ ยูกะรีบคว้ากระดาษ

“นั่น” เขาพูดเสียงค่อยและชี้โปสเตอร์ “เจ้าหมาตัวนั้นเหรือ”

“รู้ด้วยเหรือ พอระบายสียิ่งพิลึก...”

โคชิโร่หลับตาลงชั่วขณะ สีหน้าเหมือนดันไปเห็นของชอบกลเข้า

“อย่าอึ้งแบบนั้นสิ หัวเราะออกมายังเจ็บน้อยกว่า”

เห็นว่าโคชิโร่ไปโรงเรียนกวดวิชาเข้ามหาวิทยาลัยศิลปะที่เมื่อนานาโกย่าสัปดาห์ละสามครั้ง เขาอยากเข้ามหาวิทยาลัยโตเกียวเกุซึ¹¹ ซึ่งจัดว่าเข้ายากที่สุดในบรรดามหาวิทยาลัยศิลปะด้วยกัน

¹⁰ Boston bag กระเป๋าทรงตั้ง ก้นกระเป๋าเป็นทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้าง ช่วงกลางกระเป๋าจะพอง เช่น กระเป๋าแบบหิ้วสำหรับใส่สัมภาระเวลาเดินทาง

¹¹ Tokyo University of the Arts

โคชิโร่เสยผมหน้าลวกๆ คงเพราะหน้าตาดี ท่าทางและสีหน้า
ของคนคนนี้เลยดูห่างเหินเอ็นชออย่างไรชอบกล

“จะเอาไปแปะที่ไหนหรอ”

“สถานี่รถไฟอะไรแบบนี้มั้งนะ แต่ไม่ไหวเนอะฝีมือแบบนี้”
“รีบมัย”

“นิดหน่อย”

“นิดหน่อยที่ว่าต้องใช้เมื่อไหร่กันล่ะ”

ยูเกอร์รู้สึกเหมือนโดนตำหนิว่าตอบไม่คิด เลยรีบบอกเสริมว่า
รีบอย่างไร

“ต้นสับดาห์หน้าต้องคุยกับครูใหญ่แล้วว่าจะทำยังไงกับหมากันดี
พวกเราอยากหาคนรับเลี้ยงให้ได้ก่อนหน้านั้น ก็เลยด่วนจ๊ะ ฉัน
มีหน้าที่ทำโปรเตอร์ ส่วนฟูจิوارهกำลังเดินเรื่องผ่านทางสถานักเรียน
เพื่อรวบรวมทุนค่าอาหารและฉีดวัคซีน เห็นว่าจะระดมรายชื่อยื่นขอ
เลี้ยงไว้ในโรงเรียนเลยด้วย สุดท้ายเลยเนอะเชาเนะ”

“หมอนั้นต้องทำอะไรแบบนี้มันอยู่แล้ว”

โคชิโร่เอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังในโตเกียวด้วยน้ำเสียง
ขุ่นๆ

“ฟูจิوارهอยากได้โควตาเข้ามหาวิทยาลัยนั้น ลือกันว่าเป็น
กรรมการนักเรียนมาตลอดก็เพื่อการนั้นเหมือนกัน เห็นว่าถ้าทำกิจกรรม
แนวนี้จะเป็นผลบวกตอนพิจารณาคัดเลือก”

“ฉันว่าไม่ใช่แค่นั้นหรอก เพราะถ้าระดมชื่อ ทางโรงเรียนอาจ
ไม่สนใจจนไม่ให้การรับรองเขาก็ได้”

“หมอนั้นมันรู้งานหรอ”

“โคชิโร่พูดอะไรแบบนี้ด้วยหรอ คาคไม่ถึงเลยแฮะ”

เธอนึกว่าเจ้าตัวจะแย่ง แต่เขากลับก้มหน้า

ยูกะยื่นถุงใส่ครีมฮอว์นใส่ช็อกโกแลตกับแซนด์วิชให้

“เอานี้กลับไปด้วยนะ เพราะพวกเราเล่นสนุกเอาชื่อนายมาเรียก
หมา มันเลยชื่อเดียวกับนายไปแล้ว...เมื่อวานก็โดนเด็กมอสี่เรียกชื่อ
ใช้มัยละ...”

“ได้ยินคนพูดว่า ‘หน้อย โคชิโร่เอ๊ย!’ พอหันไป ปรากฏว่า
เจ้าหมานั้นถ่ายเรี่ยราด เลยเจอคำพูดว่า ‘โคชิโร่ อย่ามาฉีตรงนี้สิ!’”

“ขอโทษจริงๆ”

เธอประกบมือกันง่าย ๆ ทำท่าขอโทษแล้วยัดเยียดถุงขนมให้

“ของเล็กน้อย แต่แทนคำขอโทษนะ”

“ไม่ต้องหรอก” เขาผลักถุงขนมกลับ

“เกรงใจทำไมกัน” ยูกะยื่นถุงขนมอีกครั้ง “เอาน่า ยังไงต้องทิ้ง
อยู่แล้ว นอกจากขนมปังแฉะ ขนมปังอื่นของร้านเราก็ใช้ได้เลยแหละ
ไปกับพ่อตั้งใจทำกันทุกเช้า”

“ไม่ต้องจริงๆ”

โคชิโร่หยิบเหรียญพอตีค่าขนมปังแฉะจากกระเป๋าสตางค์วาง
เรียงบนถาดรับเงิน

“ฉันซื้อแต่ขนมปังลดราคา ไม่ได้หมายความว่าลำบากเรื่อง
ปากท้องหรอก”

“ฉันไม่ได้คิดแบบนั้น”

“อุปกรณ์วาดภาพนะ ใช้แทนยางลบ”

“ไม่ได้กินหรอกเหรอ”

“ใช่แล้ว” เขาพูดเสียงเบาแล้วคว้าขนมปังแฉะ

“อ๊ะ โคชิโร่ เดียวก่อน ถุงล่ะถุง”

เด็กหนุ่มเปิดประตูออกจากบ้านไป ยุกะไล่ตาม แต่เขายืน
บ้านจักรยานจากไปแล้ว

สุดสัปดาห์แล้วก็ยังไม่มีใครรับเลี้ยงโคชิโร่

วันจันทร์หลังเลิกเรียน อิการากิที่ปรึกษาชมรมและนักการภารโรง
คุระฮาชิพาครูใหญ่มาห้องชมรมศิลปะเพื่อเจอโคชิโร่ ประธานนักเรียน
ฟูจิوارะจัดตั้ง “ชมรมคนดูแลเจ้าโคชิโร่” ขึ้น สมาชิกชมรมสิบหกคน
กับยุกะช่วยกันรวบรวมเก้าอี้ในห้องมาจัดเตรียมพื้นที่พูดคุย

ตรงมุมห้อง โคชิโร่ถอดเสื้อนอกเครื่องแบบนักเรียนแล้วสวมเสื้อ
ปฏิบัติงานสีกากี พอเปลี่ยนชุดเสร็จ เขานั่งประจำที่ก่อนจะลากถังขยะ
มารองเหลาแท่งถ่านสีดำอย่างตั้งอกตั้งใจ

ฟูจิوارะอธิบายให้ครูใหญ่ฟังว่าสองสัปดาห์มานี้พยายามหา
คนรับเลี้ยงสุนัขแล้วแต่หาไม่ได้ โดยลดเสียงพูดลงไม่ให้รบกวนโคชิโร่

คุระฮาชิรู้เรื่องเลี้ยงสุนัขเป็นอย่างดี เขาพูดเสริมฟูจิوارะว่า
โคชิโร่ น่าจะถูกเจ้าของทอดทิ้ง

คุระฮาชิมองเจ้าโคชิโร่ที่นอนหลับอยู่ในกรง

“ตอนมาที่นี่ เจ้านี่ตัวเลอะทรายเต็มไปหมด ไม่แน่อาจถูกทิ้ง
แถวทะเลแล้วเดินมาจากที่นั่น”

เด็กสาวมาจากโรงเรียนมัธยมต้นแถวตีนเขาของทิวเขาสุซูกะ
ถามอย่างแปลกใจ

“เอ๊ะ ทะเลอยู่ไม่ไกลจากที่นี่หรือคะ”

“ก็...ไม่ไกลหรอก” อิการากิชี้ไปทางสถานีรถไฟ “ตรงไปทางนี้
เรื่อย ๆ จะเจอทะเล เนื้อเพลงประจำโรงเรียนเองก็มีท่อนที่ว่า ‘เสียงคลื่น
ห้อมล้อม’ นี่ เพียงแต่เส้นทางนั้นมีรถไฟคินเท็ตซึและเจอรวิ้งผ่าน รถไฟ

ชินคันเซ็นด้วย แต่สำหรับเจ้าหมาตัวนี้ก็จัดว่าไกลอยู่นะ”

เสียงนักเรียนชายดังขึ้นจากที่นั่งด้านหลัง

“หมายความว่าเจ้านี่ดันดันเดินมาไกลขนาดนั้นจนถึงโรงเรียนเรา
สินะครับ”

ครูใหญ่พูดไปทางต้นเสียง “แต่เนเธอ ถ้าเป็นหมาถูกทิ้ง รอ
เท่าไรเจ้าของก็ไม่โผล่มาหรอกนะ”

ฟูจิวาระยกมือไปทางครูใหญ่พลางมองรอบ ๆ

“ทุกคน เวลาจะแสดงความเห็นให้ยกมือบอกก่อนว่าชื่ออะไร
ผมฟูจิวาระประธานนักเรียน ฟูจิวาระ ทาคาชิ ครับ”

เขาบอกชื่ออย่างผึ่งผายด้วยน้ำเสียงขัดข้อง แล้วเริ่มพูดอย่าง
ไหลลื่น

“อันที่จริงมีคนละแวกนี้เสนอตัวรับเลี้ยงหลายคนครับ แต่พอ
เห็นเจ้าโคชิโร่ตัวจริงก็เปลี่ยนใจกันหมด ถ้าเป็นลูกหมาจะได้ แต่เจ้านี่
กำลังจะเป็นหมาโต เห็นว่าหมาวัยกำลังแบบนี้เห็นแล้วไม่ค่อยรู้สึกว่
น่ารักน่าเอ็นดูเท่าไรครับ”

“อาจโดนทิ้งเพราะแบบนี้ด้วย” อิการาซึกอดอก

ครูใหญ่พูดขึ้นแบบลังเล “งั้นถ้าไม่มีใครรับเลี้ยง ทำยที่สุดต้อง
ติดต่อศูนย์บริการสาธารณะ”

“เดี๋ยวกะ” ยูกะยกมือ “หนูชื่อชิโอมิ ยูกะ ชั้นมอหก หลังจากนั้น
อาจมีคนขอรับเลี้ยงก็ได้เนะคะ”

“ยูกะ” ครูใหญ่มองมาด้วยแวตปราณี “จากนี้ไปเจ้าหมาตัวนี้
จะยิ่งโต ถ้าหมาโตแล้วคงไม่มีคนรับเลี้ยง แล้วบ้านยูกะละ เลี้ยงไม่ได้
หรอก”

“ทางบ้านบอกว่าเลี้ยงไม่ได้เพราะเราขายของกินคะ”

ฟูจิวาระยกมืออีกครั้ง

“ผมฟูจิวาระครับ ขออนุญาตครับครูใหญ่ ใน ‘ชมรมคนดูแลเจ้าโคชิโร่’ ของพวกเรา มีคนเสนอความเห็นว่าย่ิงโคชิโร่ไว้ในโรงเรียนต่อไปได้มั้ยครับ เรายังบริจาคเงินค่าอาหารและค่าฉีดวัคซีนเรียบร้อยแล้ว บางคนจะนำอาหารหมาและของใช้สำหรับห้องน้ำหามาจากบ้านด้วย”

“เลี้ยงไว้บ้านฟูจิวาระไม่ได้หรอก”

ฟูจิวาระอิงไปชั่วขณะเมื่อเจอคำถามของครูใหญ่

“น้องสาวผมเป็นโรคภูมิแพ้หนักสุดคือพ่อแม่ไม่ชอบหมาครับ”

“ในบรรดานักเรียน มีบางคนเป็นภูมิแพ้ คิดเผื่อพวกเขาแล้วหรือยัง แล้วถ้าเกิดหมาตัวนี้กัดใครเข้า ใครจะเป็นคนรับผิดชอบ”

“หมาตัวนี้ว่าง่ายครับ” ภารโรงคุระฮาซิมองเจ้าโคชิโร่ “มันไม่เห่าพรั่วเพรื่อ คงถูกเลี้ยงมาอย่างใส่ใจ มันเชื่อใจมนุษย์ครับ”

“ผมคิดจะเลี้ยงไว้เองเหมือนกันครับ” อิการาชิพูด “ที่พักรั้วเลี้ยงสัตว์ ผมลองคุยกับคณะกรรมการดูแลที่พักแล้ว แต่ไม่ผ่าน พวกเราจะหาคนรับเลี้ยงกันต่อ ระหว่างนั้นให้อยู่ที่โรงเรียนไปก่อนไม่ได้หรือครับ”

“ถ้าโรงเรียนเอกชนคงได้ แต่เราเป็นโรงเรียนรัฐ ไม่เคยมีกรณีแบบนี้มาก่อน”

ครูใหญ่คั่นในกระเป๋าสี้อยู่ล้วงงูหรือออกมา แต่ทำหน้าที่เหมือนเปลี่ยนใจทันทีและเก็บคืนใส่กระเป๋

“อีกอย่าง ถ้าหลังจากเหตุการณ์นี้ คนนำหมาหรือแมวมาปล่อยที่โรงเรียนเรากันใหญ่เพราะคิดว่าจะได้รับการดูแลจะทำยังไง แล้วเอาเข้าจริง ใจความคิดว่าในเมื่อเอาไปเลี้ยงที่บ้านกันไม่ได้ก็เลี้ยงในโรงเรียนแล้วกันมันใช่หรือ คิดน้อยเกินไปหน่อยหรือเปล่า”

คำว่าคิดน้อยทำให้ยูกะพลอยหันไปมองเจ้าโคชิโร่ในกรง

ถ้าเป็นลูกหมาน่าเอ็นดูเพิ่งเกิดได้ไม่นานจะมีคนรับมันไปเลี้ยงแล้ว
อย่างนั้นหรือ

เธอหันมองด้านนอก เห็นร่างตัวเองสะท้อนบนกระจกหน้าต่าง
ไม่ใช่เด็ก แต่ก็ไม่ใช่ผู้ใหญ่ ไม่ได้เก่งเลิศเลอ แต่เชื่อว่าไม่ได้ความ
เลย ตัวตนแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ เจ้าโคชิโร่ก็เหมือนเธอเลย

แล้วคำพูดก็หลุดออกจากปาก

“อาจคติน้อยค่ะ”

สายตาทุกคนมารวมกันจนยุกะพูดไม่ออก เธอสูดหายใจ
ลึกแล้วพูดทวนประโยคเดิม

“อาจคติน้อย แต่มีหมาหลงเข้ามาในโรงเรียน จะให้ทำไม่รู้
ไม่เห็น ปลอมมันไปตามยถากรรมจะดีหรือคะ พวกเราควรทำยังไงกันแน่
คะ ทำยังไงถึงจะไม่เรียกว่าคติน้อย”

“คำถามนี้ยาก”

พูดเพียงแค่นั้นครูใหญ่ก็นิ่งคิด ทุกคนพากันเงย

ยุกะก้มหน้าอย่างทนความเจ็บไม่ไหว เธอรู้สึกปวดแสบแสบไป
แถมสิ่งที่พูดยังไม่ได้ช่วยแก้ปัญหา

จู่ ๆ มีเสียงเหมือนปรบมือดังจากมุมห้อง

เสียงนั้นปลุกปลอบใจให้เธอเงยหน้า แล้วก็สบตาเข้ากับโคชิโร่
ซึ่งนั่งอยู่หน้าชาตังวาดภาพ เขามองมาทางนี้ด้วยแววตามั่นคง

โคชิโร่ดีดนิ้วบนเฟรมวาดรูปจนเกิดเสียงดังน่าฟังนั่นเอง

“ขออนุญาตครับ” เขาใช้ผ้าเช็ดปลายนิ้วพาลงลุกขึ้น “ผม
ฮายาเตะ โคชิโร่ ชั้นมอหก ผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับหมาตัวนี้เลย...”

โคชิโร่เดินเข้าไปใกล้กรง อุ้มเจ้าสุนัขซึ่งนอนหลับอยู่

“พูดตามตรงว่าไม่ได้รักใคร่เอ็นดูมากมาย แต่เอาชื่อผมไปตั้ง

ให้มันกันเอง มาทีนี้ก็จะส่งให้ศูนย์บริการฯกำจัดทิ้งอีก ผมรู้สึกกระอัก-กระอ่วนมาก”

เจ้าสุนัขตื่นขึ้นมาและวางขาหน้าบนไหล่เด็กหนุ่ม ดมกลิ่นแถวต้นคอ ปากบอกว่าไม่รักใคร่เอ็นดู แต่เขาก็ลูบตัวมันอย่างอ่อนโยน แล้วส่งเจ้าโคชิโร่ให้ครูใหญ่

ครูใหญ่รับไปด้วยท่าทางคุ้นเคยกับสุนัขผิวดำดาด ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ

“โคชิโร่ ส่งไปศูนย์บริการฯใช้ว่าจะถูกกำจัดทิ้งทันทีนะ บางตัวก็มีคนรับเลี้ยงด้วยดี”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นครับ” โคชิโร่ยื่นตรงหน้าครูใหญ่ “โรงเรียนประถมของรัฐเลี้ยงกระต่ายเลี้ยงไก่กันได้ ทำไมโรงเรียนมัธยมปลายของรัฐถึงเลี้ยงหมาไม่ได้ล่ะครับ”

“ก็จริงแฮะ” อธิการิณีพยักหน้าหลายครั้งแล้วหันมองครูใหญ่ “เด็กประถมยังเลี้ยงสัตว์กันเลยครับ นักเรียนเราก็คงเลี้ยงได้ด้วยดี ฟังดูเข้าทำดีออกเนอะ โคชิโร่”

“พูดกับผมหรือครับ หรือว่าหมา”

“ทั้งสอง” ว่าแล้วอธิการิณีก็ยื่นมือรับสุนัขจากครูใหญ่

“ว่ายังไงครับ ถ้านักเรียนจะรับผิดชอบเลี้ยงดูกันเอง ผมยกมุมหนึ่งของห้องชมรมศิลปะให้สักกระยะเลย ที่ปรึกษาชมรมอย่างผมเองยังคิดอย่างนั้นครับ”

“ไม่เคยมีกรณีแบบนี้มาก่อน”

เจ้าโคชิโร่ในอ้อมแขนอธิการิณีทำท่าจะกลับไปหาครูใหญ่ ครูใหญ่มองดูมันพลางพูดต่อ

“แต่...ก็ได้ ฉันทอนุญาตให้เลี้ยงไว้จนกว่าจะมีคนรับเลี้ยง เพียง

แต่ถ้าสร้างควมรบกวนให้นักเรียนคนอื่นหรือทางโรงเรียน จะพิจารณาทางออกอื่นแทนที่”

“อาจารย์ครับ” พูจิวาระยกมือ “หมายความว่าโอเคใช่ไหมครับ ...ขอปรับคำพูดใหม่ครับ หมายความว่าอนุญาตให้เจ้าโคชิโร่อยู่ที่นั่นได้ใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้ว รีบหาคนประสานงานของชมรมแล้วมารายงานครู”

ครูใหญ่ลุกขึ้นและกวาดตามองทุกคน

“ความรับผิดชอบคืออะไร รับฝากชีวิตหมายความว่ายังไง ทุกคนเก็บเรื่องนี้เอาไปคิดกันด้วย”

เมื่อได้รับอนุญาตจากครูใหญ่ เจ้าโคชิโร่ก็อาศัยอยู่ในห้องชมรมศิลปะได้ ตัวแทนของ “ชมรมคนดูแลเจ้าโคชิโร่” ควบตำแหน่งโดยคณะดำเนินงานของสภานักเรียน

ต้นเดือนตุลาคม ยูกะหอบห่อขนมปังแฉะมาห้องชมรมศิลปะ

นับจากวันที่เธอจะให้ขนมปัง โคชิโร่ก็ไม่มาที่ร้านอีก แฉะหลายวันมานี้ยังหยุดเรียน ได้ยินว่าต้นเดือนกันยายนปูของเขาป่วยเข้าชั้นวิกฤต หลังจากนั้นฟื้นตัวดีขึ้น แต่เข้าช่วงปลายเดือนอาการกลับทรุดลงอีกรอบ

วันนี้โคชิโร่มาโรงเรียนหลังจากหายหน้าหายตาไป หลังเลิกเรียนยังคงมานั่งหน้าขาตั้งวาดภาพในเสื้อปฏิบัติงาน สีหน้าคร่ำเคร่ง และติดนิ้วบนเฟรมเป็นระยะ

ยูกะเข้าไปหาอย่างเกรงๆ

โคชิโร่ขยับมืออย่างตั้งใจ เบื้องหน้าคือหุ่นปูนปลาสเตอร์รูปศีรษะของสาวงาม